

— Привіт, мала. Давно не бачилися! Ти куди зникла?

Харків зустрічає мене зграйкою голубів, які метушаться на Привокзальній площі. Вони щільно обліпили сходи будівлі вокзалу і з радісним туркотінням клюють батон, який їм кришить безхатко в брудно-зеленому пальті.

Взагалі-то, якщо не бачити обличчя безхатка та не звертати уваги на засохлі, майже кам'яні плями на одязі, можна подумати, що це якийсь доволі стильний гіпстер. Довге розстібнуте пальто а-ля військовий бушлат, під яким видно сіро-буро-коричневий светр (мабуть, раніше він був помаранчевий). Чорно-білий картатий шарф, намотаний на шию в кілька шарів, крихітна темно-синя в'язана шапочка, що ледве прикриває маківку. З-під неї врізнобіч стирчить розкуйовджене волосся. Червоні вельветові штани в широкий рубчик — схоже, нові, бо яскраві й доволі чисті, але закороткі як на його зріст, бо відкривають щиколотки більше, ніж того потребує гіпстерська мода. З-під штанів майорять доволі нові шкарпетки: одна синя, інша жовта.

— Патріот, — шепоче мені на вухо Харків.

Я сміюся. Дійсно. У цьому весь Харків: навіть безхатки тут мають вигляд стильний і патріотичний.

Ми перетинаємо Привокзальну площу і заходимо в кіоск «Кулиничі» навпроти фонтану. У Харкові немає «Старбаксу» і навіряд чи колись буде. Та й навіщо, коли всюди, буквально на кожному розі, можна випити кави в «Кулиничих» — мережі кав'ярень із випічкою від харківського хлібного заводу «Кулиничі».

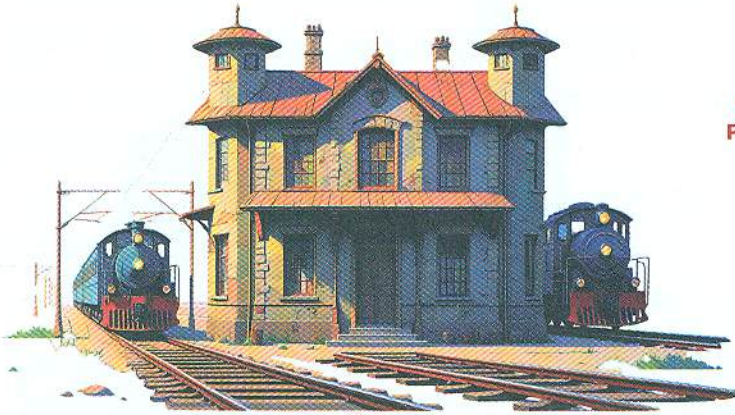
— Хочеш щось до кави? — Харків нахиляється до вітрини, в якій видно тістечка-кошики з пісочного тіста, наповнені білковим кремом.

Я заперечно хитаю головою, аж раптом око чіпляється за пачку рогаликів. На упаковці написано «Рулетики з джемом», але я знаю, що це рогалики — ті самі, з густим варенням, які в дитинстві так смачно було їсти з гарячим чорним чаєм.

*Хочеш побачити Привокзальний
майдан у Харкові?*



ТУТ МОЖНА КУПИТИ
РОГАЛИКИ "КУЛИНИЧІ"



— Візьмемо рогалики, — шепоче Ха, обіймаючи мене. — Я ж тебе знаю. Ти точно хочеш їх з'їсти! Може, навіть всю пачку за раз!

— Чуєш, відвали, — я пхаю його в бік, легенько відштовхуючи від себе. — Такий нахабний і самопевний! Звідки ти взагалі такий взявся?

— Можу розказати, — сміється він.

— Ану, — я купую капучино з рогаликами й уможуюся на стільчик біля вікна.

Харків стає поруч — нависає, наче величезний бетонний крук.

— Насправді ніхто достеменно не знає, звідки я взявся.

— Як це? — я сьорбаю каву та відкушую шматочок рогалика.
Смачно!

— Є безліч легенд, і ніхто не знає, яка з них правдива.

— Розкажи! — насправді я чула майже всі, але радо послухаю вкотре. Бо історії, які розповідає мені Харків устами різних людей і вулиць, щоразу обростають новими подробицями.

— Найвідоміша легенда — це, звісна річ, про козака Харька. Але навряд чи він колись існував.



— Та ну, — дивуюсь я. — Йому ж навіть пам'ятник поставили біля Держпрому!

— То й що? Це ще не означає, що він жив насправді. Подейкують, Харько був першим поселенцем на теренах майбутнього Харкова. Насправді його повне ім'я було Харитон, а Харько — то, скоріш за все, його прізвисько. Або лагідне домашнє ім'я, як, скажімо, Олександра називають Сашком.

Чим саме займався той Харько — теж достеменно ніхто не знає. Одні кажуть, що це був простий козак. Інші стверджують, що він був сотником. Хтось подейкує, що він взагалі не мав жодного стосунку до козаків, а був простим пасічником. Тримав вулики з бджолами й торгував медом.

— Може, це був, родич Ющенко? — сміюсь я. Харків хихоче у відповідь. Усі прекрасно знають, що третій Президент України Віктор Ющенко — знаний фанат бджіл і меду. Тому будь-яка згадка цих милих жовто-чорних комах асоціюється в мене саме з ним.

— Хай там як, але нібито саме цей Харько в середині XVII століття на правому березі річки заснував невеличкий хутір, — продовжує

свою оповідку Харків. — Обрана ним місцевість виявилася настільки вдалою і придатною для життя, що сюди потягнулися переселенці з інших місць. Незабаром хутір розрісся, з'явилися нові будівлі. Виникло ціле поселення, яке отримало назву на честь свого засновника — Харків. Таку ж саму назву отримала й річка, на березі якої виникло місто.

— Крута історія. І дуже схожа на правду, — слухаючи, я жую вже п'ятий рогалик.

— Може, й схожа. Але жодного документа, який би підтвердив існування Харька, немає. Погодься, це дивно.

Я погоджуюся. У кав'ярні душно, тож я знімаю шапку й пальто.

— Інша легенда пов'язана з Григорієм Квіткою-Основ'яненком, — Харків продовжує розповідь. За вікном починає дощити. Виходити з теплого кіоску «Кулиничі» немає анінайменшого бажання.

— Так, це той самий Квітка-Основ'яненко, який написав «Конотопську відьму», — очевидно, в моїх очах він читає німе запитання, тому й одразу пояснює. — Свого часу Григорій написав оповідання «Заснування Харкова. Старовинний переказ», в якому описав історію свого роду. Вийшла гарна та романтична історія, але вона була цілковитою вигадкою від початку й до кінця.

